

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 691/2554

พนักงานอัยการจังหวัดระยองโจทก์ นายอนุชา มิ้มมาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 336, ป.อ. มาตรา 335, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.อ. มาตรา 337, ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 340 ตร., ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 ประกอบด้วยมาตรา 340 ตร. มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือมีโทษสถานหนักกว่านั้น แม้จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง แต่ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ต่อเมื่อพยานโจทก์ตามที่นำสืบรับฟังได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดดังกล่าวจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อศาลชั้นต้นรับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดและพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้อง จำเลยก็ยังมีสิทธิอุทธรณ์ว่า พยานหลักฐานของโจทก์ยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด และขอให้กำหนดโทษให้เบาลงและรอกการลงโทษได้กรณีใช่เป็นการอุทธรณ์โต้เถียงข้อเท็จจริงที่ขัดกับคำรับสารภาพ หรือเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้นอุทธรณ์ ซึ่งจะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 จำเลยเข้าไปกระตุกสร้อยคอของผู้เสียหายที่ 1 จนหลุดออก แล้วได้ตบตีผู้เสียหายที่ 1 การกระตุกสร้อยคอกับการตบตีทำร้ายร่างกาย จึงแยกออกเป็น 2 ตอน จำเลยมิได้ลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายที่ 1 เพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์หรือการพาทรัพย์นั้นไป จึงไม่มีความผิดฐานชิงทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 339 (1) แต่เป็นการใช้กิริยาฉกฉวยเอาสร้อยคอและรูปสัญลักษณ์ศาสนาอิสลามทองคำของผู้เสียหายที่ 1 ไปซึ่งหน้า จึงเป็นความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 336 โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยฉกฉวยเอาสร้อยคอของผู้เสียหายที่ 1 ไปซึ่งหน้า อันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์และคำขอท้ายฟ้องมิได้ขอให้ลงโทษฐานวิ่งราวทรัพย์ จึงเป็นเรื่องที่โจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ คงลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์ตาม ป.อ. มาตรา 335 (1) (8) วรรคสอง ซึ่งเป็นความผิดที่ประกอบเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์ตามฟ้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย จำเลยพูดขอเงินกับผู้เสียหายที่ 2 ว่า หากไม่ให้เงินจะทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 ต่อไป เป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ยอมให้เงินจึงเป็นความผิดฐานกรรโชกตาม ป.อ. มาตรา 337 (1) วรรคสอง แต่ไม่มีความผิดฐานชิงทรัพย์ผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้องศาลพิพากษาลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ศาลชั้นต้นพิพากษาตามฟ้องว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวและโจทก์มิได้อุทธรณ์ฎีกาขอให้เพิ่มโทษ ศาลฎีกาจึงปรับบทความผิดและบทลงโทษให้ถูกต้องได้ แต่ไม่อาจลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 337 (1) วรรคสอง อีกกรรมหนึ่งได้เพราะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2549 เวลาใกล้ค่ำก่อนเที่ยง จำเลยเข้าไปในห้องพักอันเป็น

หน้า 2 / 5

จึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176
วรรคหนึ่ง คดีนี้แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพตามฟ้อง แต่ศาลชั้นต้นจะพิพากษาลงโทษจำเลย
ตามฟ้องได้ ต่อเมื่อพยานโจทก์ตามที่นำสืบรับฟังได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ตาม
มาตรา 339 ประกอบด้วยมาตรา 340 ตรี จริง แม้ศาลชั้นต้นจะรับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดตาม
ฟ้องและพิพากษาลงโทษจำเลยไปแล้ว แต่จำเลยก็ยังใช้สิทธิอุทธรณ์ได้ ทั้งตามอุทธรณ์ของจำเลย
ที่ยื่นต่อศาลอุทธรณ์ภาค 2 เนื้อหาอุทธรณ์ในส่วนแรกได้โต้แย้งว่าจำเลยซึ่งเป็นอดีตนายกของ
ผู้เสียหายที่ 1 ไปพบผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านพักแล้วพบว่ามีผู้เสียหายที่ 2 อยู่ในห้องพัก จึงเกิด
ความโกรธแล้วจึงกระตุกสร้อยคอทองคำของผู้เสียหายที่ 1 ไป หาได้ประสงค์ทรัพย์ของผู้อื่นไม่
อันเป็นทำนองว่าพยานหลักฐานของโจทก์ยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด ส่วนอุทธรณ์
ตอนท้ายได้อุทธรณ์โต้แย้งว่าศาลชั้นต้นกำหนดโทษโดยไม่คำนึงถึงสาเหตุแห่งการกระทำความผิด
พฤติการณ์ในการกระทำความผิด จึงขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดโทษให้เบาลงและรอการ
ลงโทษด้วย อุทธรณ์ของจำเลยจึงได้โต้แย้งคำพิพากษาของศาลชั้นต้นเกี่ยวกับการรับฟัง
พยานหลักฐานและการลงโทษจำเลยในความผิดฐานชิงทรัพย์ตามฟ้องแล้ว จึงมิใช่เป็นการอุทธรณ์
โต้แย้งข้อเท็จจริงที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลยหรือเป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ในชั้น
อุทธรณ์ ซึ่งจะเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากล่าวกันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 15 ศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงชอบที่จะต้องวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวให้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2
ไม่วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด คงวินิจฉัยเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับ
การลดโทษและรอการลงโทษ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 2 จึงไม่ชอบ ประกอบกับจำเลยได้
ฎีกาในปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในชั้นพิจารณาพอที่จะทำคำวินิจฉัย
ได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาพิพากษาใหม่ ศาลฎีกาเห็นว่า
เมื่อข้อเท็จจริงตามทางนำสืบของโจทก์รับฟังยุติได้ว่า ขณะที่จำเลยไปเคาะประตูเรียกที่บ้านพัก
ของผู้เสียหายที่ 1 มีผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นคู่รักใหม่ของผู้เสียหายที่ 1 เป็นผู้มาเปิดประตูห้อง ทันททีที่
จำเลยเห็นผู้เสียหายที่ 1 เดินออกมาจากห้องจึงเข้าไปทำการกระตุกสร้อยคอทองคำของผู้เสียหาย
ที่ 1 แล้วหลังจากนั้น จึงทำการตบตีผู้เสียหายที่ 1 นั้น เห็นว่า การตบตีทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 เกิดขึ้น
หลังจากจำเลยได้กระตุกสร้อยคอของผู้เสียหายที่ 1 จนหลุดออกแล้ว ดังนั้น การกระตุกสร้อยคอ
กับการตบตีทำร้ายร่างกาย จึงแยกออกเป็น 2 ตอน จำเลยมิได้ลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้าย
หรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายที่ 1 เพื่อความสะดวกแก่การลักทรัพย์
หรือการพาทรัพย์นั้นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 (1) แต่ตามที่จำเลยเข้าไป
กระทำการกระตุกสร้อยคอของผู้เสียหายที่ 1 จนขาดออกจากกันและเอาสร้อยคอกับรูปสัญลักษณ์
ศาสนาอิสลามทองคำ 1 องค์ไป จึงเป็นเรื่องที่จำเลยใช้กิริยาฉกฉวยเอาสร้อยคอและรูปสัญลักษณ์
ศาสนาอิสลามทองคำของผู้เสียหายที่ 1 ไปซึ่งหน้า จึงเป็นความผิดฐานฉกฉวยทรัพย์ตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 แต่โจทก์มิได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยฉกฉวยเอาสร้อยคอของ
ผู้เสียหายที่ 1 ไปซึ่งหน้า อันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานฉกฉวยทรัพย์ และคำขอท้ายฟ้องมิได้
ขอให้ลงโทษฐานฉกฉวยทรัพย์ จึงเห็นว่าโจทก์ไม่ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐาน
ฉกฉวยทรัพย์ คงลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335
(1) (8) วรรคสอง ซึ่งเป็นความผิดที่ประกอบเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งของความผิดฐานชิงทรัพย์
ให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ฎีกาของจำเลย

ฟังขึ้นบางส่วน ส่วนในความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 นั้น แม้โจทก์บรรยายฟ้องและมีคำขอให้ลงโทษมาแล้วจำเลยก็ให้การสารภาพในความผิดดังกล่าวมา ก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาตามฟ้องว่าเป็นการกระทำความผิด และโจทก์ก็ได้อุทธรณ์ฎีกา ขอให้เพิ่มโทษ ศาลฎีกาขอปรับจะปรับบทความผิดและบทลงโทษให้ถูกต้องได้ แต่ไม่อาจลงโทษ จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 อีกกรรมหนึ่งได้ เพราะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติม โทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 ส่วนการที่จำเลยยกเอาโทรทัศน์ 1 เครื่อง ราคา 13,000 บาท ของผู้เสียหายที่ 1 ที่มีไว้ใน ห้องพักไปนั้น ผู้เสียหายที่ 1 ก็เบิกความยอมรับว่าเป็นทรัพย์สินที่จำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 ได้ร่วมกันซื้อ ไว้ใช้ในขณะที่ยังอยู่กินเป็นสามีภริยากัน จำเลยยกเอาโทรทัศน์ดังกล่าวไปภายหลังจากจำเลยเห็น ผู้เสียหายทั้งสองอยู่ด้วยกันในห้องพักที่เกิดเหตุ เชื่อว่าจำเลยกระทำไปด้วยความโกรธและหึงหวง ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเคยเป็นภริยาตน อีกทั้งก่อนกลับออกไปจำเลยยกเอาแต่โทรทัศน์ไปโดยมิได้เอา ทรัพย์สินอื่นไปอีกทั้งที่สามารถกระทำได้ พฤติการณ์น่าจะเชื่อว่าจำเลยกระทำไปโดยเข้าใจว่าตนมี สิทธิกระทำได้แสดงว่าไม่มีเจตนาที่จะเอาทรัพย์สินไปเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้ โดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยไม่มีเจตนาทุจริต การที่จำเลยเอาโทรทัศน์ไปจึงไม่มีความผิดฐาน ลักทรัพย์ สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์เงินของผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 1,000 บาท นั้น ผู้เสียหาย ทั้งสองเบิกความสอดคล้องต้องกันว่า จำเลยขอเงินเป็นค่าน้ำมัน ผู้เสียหายที่ 2 เห็นว่าเพื่อให้ จำเลยทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 จึงได้ให้เงินจำเลยไปนั้น เห็นว่า พฤติการณ์ของจำเลยที่พูดขอเงินกับ ผู้เสียหายที่ 2 ว่า หากไม่ให้เงินจะทำร้ายผู้เสียหายที่ 1 ต่อไป เป็นการข่มขืนใจผู้เสียหายที่ 2 ให้ ยอมให้เงิน 1,000 บาท ซึ่งเป็นทรัพย์สินตามที่จำเลยขอ การกระทำของจำเลยจึงเป็นเพียง ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 (1) วรรคสอง แต่ไม่เป็นความผิด ฐานชิงทรัพย์ผู้เสียหายที่ 2 ตามฟ้อง พิพากษาลงโทษในความผิดฐานดังกล่าวได้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาตาม ฟ้องว่าการกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวและโจทก์ก็ได้อุทธรณ์ฎีกาขอให้เพิ่มโทษ ศาลฎีกาขอปรับ จะพิพากษาปรับบทความผิดและบทลงโทษให้ถูกต้องได้ แต่ไม่อาจลงโทษจำเลยตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 (1) วรรคสอง อีกกรรมหนึ่งได้ เพราะเป็นการพิพากษา เพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (1) (8) วรรคสอง, 295, 337 (1) วรรคสอง ลงโทษฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืนและใน เคหสถาน จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 2,000 บาท โทษจำคุก ให้รอการลงโทษมีกำหนด 2 ปี ให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อ 1 ครั้ง ภายในระยะเวลาการลงโทษ กับให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่ พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 20 ชั่วโมง หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัด การตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 คำขออื่นของโจทก์ให้ยก นอกจากที่แก้คงให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

องค์คณะ

อมรรตน์ ดีศรีวงศ์ · สนอง เล่าศรีวรกต · ประทีป ดุลพินิจธรรมา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/691/2554>